

en door het geheimzinnig-geestig spel der vage lichamen in het fond zoowel als door de kleur. Onder de zwart-krijtteekeningen troffen me de „orchidee” en de „tijgerlelie”; heel mooi van kleur was ook de „zeepolyp”, terwijl er in het schilderij met den uil, van wien men in het eerst enkel de oogen ziet, die vreemd lichten uit een verdoezelde omgeving, iets van sprookjesachtigen zachten huiver is. Onder de potloodteekeningen waren er, die doen zien dat Van Zeegen zich terecht blijft toelleggen op 't zoeken naar vorm-erkenning en vormgeving, en oppast, zich niet te zeer te laten gaan — het groote gevaar bij dit soort van werk, — in een felheid zonder vastheid, die door het organisme der natuurlijker dingen voorbij te zien, ook in het abstracte mergloos zou blijven. Bij de soms zeer fraaie kunst-naaldwerken, door Christine van Zeegen,

naar zijn ontwerp vervaardigd, blijkt nog meer dat hij voelt hoe uitgesproken vormgeving niet gemist kan worden. De schilder moet zich ongetwijfeld wachten voor te groote opzettelijkheid, en, mochten de kleuren en vormen der bloemen en dieren hem soms symbolen aan de hand doen, het vooral bij het suggereeren daarvan laten blijven.

De droom moet niet meer zijn dan een droom, iets vaags-ontastbaars, en door de beteekenis die hij kan hebben er te dik op te leggen, wordt men grof, en krijgt zijns on-

danks een barok en zelfs wat potsierlijk effect. Ik denk hier aan de „Orchideeën als Christus” — die er toch te zeer naast zijn. Kan de schilder in zijn orchidee iets als de suggestie van den gekruisigden Heiland ontdekken, dan moet hij ons van zijn visie zien te overtuigen, zonder dat te preciezeren wat hij niet gezien kan hebben. Maar zulke opmerkingen behoeven slechts een enkele maal gemaakt te worden.

C. V.

ADRIAAN VAN ZEEGEN. LITHOGRAFIE.

TENTOON- STELLING „HET KIND”, PANORAMA- GEBOUW.

Deze tentoonstelling is wel zeer veel beter dan de door den zelfden kunstkring „Hollando-Belge” georganiseerde van „Het Naakt”. Er is veel meer verscheidenheid, zoowel van vermogen als van opvatting en ook van onderwerp. Om maar eens met de Belgen

ditmaal te beginnen, van Edgard Wiethaze is er een gansche reeks breed-gedane, vroolijke schilderijen, waarvan mij „Kind en Poppenwagen” en vooral „Het Vogel-nestje” het meest troffen, zonnig werk. Eenigszins aan Rik Wouters herinnert ander Belgisch werk, dat van Floris Jaspers, maar men vraagt zich af, of deze vrijmoedige opzet tot iets leiden kan.

Aan de inzendingen van Kever, Rueter, Jan Sluyters, Haverman, zal ik geen afzonderlijke woorden wijden, men weet, wat